

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupeného JUDr. Denisou Prchlíkovou, advokátkou se sídlem Dlouhá 879/1A, Karlovy Vary, proti žalované: **Státní veterinární správa ČR**, se sídlem Slezská 7, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2005, č.j. 292/2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2007, č. j 11 Ca 25/2007 – 132,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Státní veterinární správy ČR ze dne 18. 4. 2005, č.j. 292/2005. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Krajské veterinární správy pro Karlovarský kraj ze dne 6. 12. 2004, č. j. 120/04-P/1510/04, ukládající mu podle § 72 odst. 1 písm. b) bodu 2 zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen veterinární zákon), pokutu ve výši 100 000 Kč za to, že nepožádal o schválení a registraci podniku, v němž zacházel s živočišnými výrobky - zpracovával kravské a kozí mléko na sýry, které uváděl do oběhu.

V této věci již rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 1. 2006, č. j. 11 Ca 229/2005 – 66, kterým zamítl žalobu žalobce. Ten podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 12. 2006, č. j. 2 As 33/2006 – 102, napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že Městský soud v Praze náležitě nezhodnotil kritéria rozhodná pro výši pokuty, zejména její přiměřenost z hlediska majetkových poměrů žalobce ve vztahu k možnosti moderace.

Městský soud v Praze, vázán tímto právním názorem Nejvyššího správního soudu rozhodl rozsudkem ze dne 12. 4. 2007, č. j. 11 Ca 25/2007 – 132, tak, že žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při úvaze o přiměřenosti sankce přihlédl soud k majetkové situaci žalobce, dospěl však, k závěru že toto hledisko nemůže převážet nad ostatními okolnostmi a případu. Následně dospěl k závěru, že podmínky pro snížení uložené pokuty nejsou splněny.

V podané kasační stížnosti stěžovatel namítal, že se Městský soud v Praze neřídil právním názorem Nejvyššího správního soudu. Soud v odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že stěžovatelem předložené důkazy se týkají jeho výdělkových a majetkových poměrů v době podání žaloby, nikoli v době, kdy mu byla ukládána pokuta. Za této situace měl soud vyzvat stěžovatele k doložení jeho majetkové situace v roce 2004. Toto však neučinil. Nemohl tudíž hodnotit přiměřenost uložené pokuty ve vztahu k majetkovým poměrům stěžovatele a naplnit právní názor Nejvyššího správního soudu. Jestliže soud v novém rozhodnutí shledal, že nejsou splněny podmínky pro moderaci, a to stejně jako za situace, kdy majetkové poměry nezvažoval, je tento závěr soudu zcela nepřesvědčivý, zvláště když sám konstatoval, že majetkové poměry stěžovatele byly podprůměrné. Skutečnost, že ve veterinárním zákoně není jako jedno z kritérií pro uložení sankce uvedena majetková situace pachatele, není důvodem pro její nezvážení. Správní orgán je povinen vzít v úvahu nejen okolnosti stanovené zvláštním zákonem, ale i jednotlivá ustanovení Listiny základních práv svobod, v daném případě čl. 11 a 26. Stěžovatel dále uvedl, že uloženou pokutu ve výši 100 000 Kč není schopen uhradit. Veškeré finanční prostředky byl nucen použít za účelem splnění normy stanovené pro provozování živnosti. Zisky z prodeje sýra byly zanedbatelné, což je zjevné z jeho daňového přiznání. Podnikatelkou činnost jako hlavní zdroj své obživy byl nucen ukončit. Zákonodárce jistě neměl v úmyslu likvidaci malých podnikatelů, a proto do soudního řádu správního vložil ust. § 65 odst. 3, které umožňuje žádat upuštění od sankce či její snížení. Stěžovatel má za to, že v jeho případě jsou splněny podmínky pro moderaci sankce.

Závěrem proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek Městského soudu v Praze z hlediska uplatněného stížního bodu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud poukazuje na tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:

Rozhodnutím Krajské veterinární správy pro Karlovarský kraj ze dne 6. 12. 2004, č. j. 120/04-P/5110/04, byla stěžovateli uložena pokuta podle § 72 odst. 1 písm. b) bodu 2 veterinárního zákona za nesplnění povinností stanovených v § 22 odst. 1 písm. a), kterého se dopustil tím, že jako podnikatel zacházející s produkty podléhajícími státnímu veterinárnímu dozoru nepožádal krajskou veterinární správu o schválení a registraci podniku. Stěžovatel zahájil a provozoval výrobu sýrů v neschváleném a neregistrovaném podniku, v době od 1. 1. 2004 do doby zjištění (říjen 2004) takto zpracoval 2159 l kravského a 500 l kozího mléka a vyrobil cca 300 kg sýra, který uváděl do oběhu. Pokuta byla uložena ve výši 100 000 Kč. Stěžovatel v průběhu správního řízení do protokolu uvedl, že sýry vyráběl k vyzkoušení technologie postupu, pouze částečně je prodával konkrétním osobám.

V rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla výše pokuty zdůvodněna závažností a způsobem jednání. Správní orgán poukázal na to, že při zacházení s živočišnými produkty

stěžovatel nedodržoval hygienické předpisy a technické podmínky. Stěžovatel přitom na základě informace veterinární inspektorky z druhé poloviny roku 2003 věděl o tom, že podnik, kde by mělo být zpracovááno mléko na výrobu sýrů musí splňovat veterinární a hygienické požadavky a technické podmínky, a že výroba musí být před zahájením výroby schválena a registrována příslušnou krajskou veterinární správou. Správní orgán zdůraznil, že se nejednalo o nahodilé jednání, ale o pravidelnou činnost. Do oběhu byly uváděny laboratorně nevyšetřené výrobky s možností kontaminace z prostředí, v němž byly skladovány, což mohlo vést k ohrožení zdraví spotřebitelů. Okruh spotřebitelů byl přitom širší, než jak stěžovatel uvedl. Jako polehčující okolnost správní orgán hodnotil, že stěžovatel se správním orgánem spolupracoval a že nebyl způsoben žádný škodlivý následek.

V odvolání proti tomuto rozhodnutí stěžovatel namítl, že sýry vyráběl doma a fotografie byly pořízeny z nedokončené provozovny, kde výroba neprobíhala. Stěžovatel měl živnostenský list, ale výrobu teprve budoval. Výrobky prodával jen lidem, kteří si je u něho objednávali jako domácí sýr; nikdy nedodával žádnému obchodu. Nesouhlasil s výší uložené pokuty, která by měla odpovídat i majetkovým poměrům. V tomto případě má sankce likvidační účinek.

V rozhodnutí žalované byly opět shrnuty skutkové okolnosti k průběhu a rozsahu výroby (300 kg sýra), s tím, že výroba byla zčásti prováděna v neschválené provozovně v nehygienických podmínkách. K výši pokuty žalovaná uvedla, že prvoinstanční orgán zohlednil všechna kritéria § 74 veterinárního zákona. Toto ustanovení nestanoví, že by měl správní orgán přihlížet k majetkovým poměrům účastníka řízení.

Zásadním stížným bodem kasační stížnosti je důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel nesouhlasil se závěrem soudu, že nebyly splněny podmínky pro moderaci sankce.

Podle ust. § 72 odst. 1 písm. b) bod 2 veterinárního zákona bylo možno uložit pokutu za zde vymezený správní delikt až do výše 500 000 Kč. Podle § 74 veterinárního zákona se při rozhodování o výši pokuty přihlíží k závažnosti, době trvání a následkům protiprávního jednání a k okolnostem, za nichž k jednání došlo.

Moderační právo soudu upravené v § 78 odst. 2 s. ř. s. umožňuje soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu k návrhu žalobce buď snížit uložený trest nebo od něj upustit. Soud však takto může učinit jedině v případě, kdy jde o postih zjevně nepřiměřený. Přiměřenost pokuty soud hodnotí zejména ve vztahu k podmínkám, které pro úvahu o výši pokuty zákon stanoví. K otázce, zda může soud přihlížet k majetkovým poměrům, ačkoli zákon, podle něhož je pokuta ukládána, takové hledisko nezná, Nejvyšší správní soud ve svém zrušovacím rozsudku v této věci uvedl, že pokud stěžovatel v žalobě požádal o moderaci výše pokuty s ohledem na své majetkové poměry, bylo na soudu, aby toto hledisko rovněž zhodnotil. Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že Městský soud v Praze tento závazný názor Nejvyššího správního soudu nerespektoval a ani nezjišťoval jeho výdělkové a majetkové poměry v době vydání rozhodnutí žalované. Těmito námitkám však Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

Námitka stěžovatele ohledně jeho výdělkových a majetkových poměrů je nepřipadná. Městský soud v Praze sice podotkl, že předložené listinné důkazy se týkají doby rozhodování soudu, z odůvodnění však vyplývá, že považoval za prokázané, že v době rozhodnutí žalované byly příjmy stěžovatele spíše podprůměrné. Postupoval tak plně v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu, že majetkové poměry stěžovatele mohly být jistě posouzeny na základě dokladů

předložených stěžovatelem, tj. daňového přiznání za rok 2004, smlouvy o úvěru, přehledu o příjmech a výdajích OSVČ za rok 2004 a potvrzení o osobních a majetkových poměrech.

Z odůvodnění napadeného rozsudku je dále zřejmé, že se Městský soud v Praze při svém uvážení o přiměřenosti sankce stejně jako žalovaná zabýval jednak samotným protiprávním jednáním stěžovatele, jednak též přihlédl k tomu, že (jak bylo uvedeno výše) v době vydání rozhodnutí žalované stěžovatel neměl vysoké příjmy, tyto byly spíše podprůměrné. Následně dospěl k závěru, že sankci uloženou v jedné pětině zákonné sazby nelze považovat za zjevně nepřiměřenou ani po zohlednění majetkových poměrů žalobce, neboť toto hledisko nemůže převážit ostatní okolnosti případu, zejména riziko ohrožení obyvatel zdravotně závadnými potravinami. Městský soud v Praze proto uzavřel, že nejsou splněny podmínky pro snížení sankce.

Z uvedeného tedy vyplývá, že Městský soud v Praze přiměřenost pokuty posuzoval jak na základě zákonných kritérií, tak i doplňkového kritéria majetkové situace stěžovatele. Dodržel tak závazný právní názor Nejvyššího správního soudu a řádně se vypořádal s návrhem na moderaci sankce.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozsudek Městského soudu v Praze netrpí vadou podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., z úřední povinnosti pak nebyly zjištěny ani vady podle ust. § 103 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této situace již Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaná měla ve věci úspěch, nevznikly jí však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Soud jí proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu